

ידויו של ישראלי על מעללי החברה המזורה

מועדוני-לילה. הכירו אותי שם, וכולם קראו לי סימונה מדימונה. אני לא יודע למה.
 „אחרי כמה זמן כבר היו לי מכרים חשובים מאד. דוקטור אחד, מנתח מפורסם, וגם פקיד ממשלתי. ודיפלומט איטלקי, שהיה לוקח אותי לויקיאנד לבתי-המלון הכי גדולים בארץ. „אז החלטתי שנמאס לי להסתובב על שפתי-הים, ושאני צריך מקום ששם יוכלו אנשים חשובים מחוצלארץ להכיר את כשרונותי. התחלתי לעבוד במלון נסויים. קיבלו אותי בתור נער-שליח, אבל היכרתי אנשים והרתחתי המון כספים. מה שלא הוצאתי על בגדים יפים, הסכתי ואספתי, ולפני שבעה חודשים נסעתי לפאריס.

כל החברה שלי בארץ השתגעו כשנסעתי. „הוא ממשיך לספר, בהנאה אמיתית. „עד היום הם כותבים שתיירים באים ומתעניינים איפה סימונה. שהם שמעו עלי מחברים. כי השם שלי ידוע.

„כשבאתי לפאריס כבר ידעתי שמלון טוב זה הכי חשוב. התחלתי ישר לעבוד בהילטון, וכך הגעתי לקשרים שלי עם החברה הגבוהה. אני מרויח מהובלת-כביסה 600 ל"י, ומה-קשרים החברתיים שלי איזה 1500 לירות לחודש.

„ואיזה אנשים חשובים שאני מכיר, וכולם באופן-אישי“ שמעון עמאר, שיצא לרחוב בגיל 14, אחרי שהסתכסך

יש כל מיני ישראלים שמצליחים בעולם הגדול. אחד מהם הוא דוקא בחור צנום, שזוכה להצלחה בפאריס: הוא מקיים קשרים הדוקים עם שחקני קולנוע, איליהו וואישים שונים.
 שמו שמעון עמאר, והוא בן 19 בסך הכל. ומה שמעניין — שאישה-צמרת הזה עובד בסך-הכל בהובלת-כביסה במלון. אבל גם נער-מכבסה יכול להגיע, דרך אגב, לקשרים חברתיים מפתיעים, ואפילו עוד להתעשר מכך.
 למשל:

„מחר 518 במלון הילטון טילפנו שרוצים לתת חליפה לניקוי. עליתי למעלה. עוד לא ידעתי שבחבר הזה גר טוני

דודן גבור בפריס

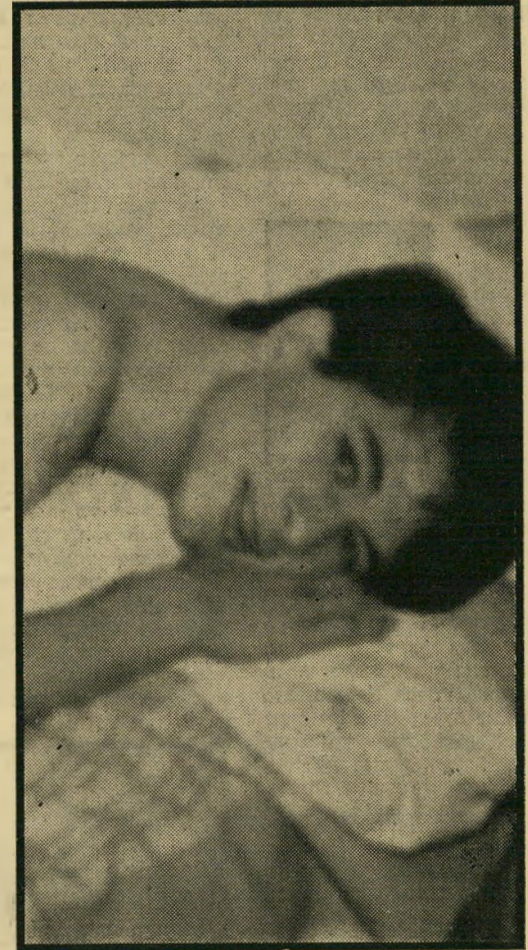
פריקנס, השחקן-קולנוע. נכנסתי לחדר, והוא יצא בדיוק מהאמבטיה. הוא נתן לי מחמאה. אני לא אמרתי כלום ויצאתי. רק אחרי-כן אמרו לי שזה אנטוני פריקנס. זה החניף מאד לגאחה שלי.

„כשהבאתי לו את החליפה הנקיה הוא התנצל גורא. הפסקתי אותו באמצע, ואמרתי לו שזה בסדר. ואם יבקש יפה — אז בבקשה. גם נתן לי מאה דולאר.“
 היות והוא מכיר היכרות-אישית כמה מגדולי הבד, הוא יכול להביע דיעה על כשרונותיהם:

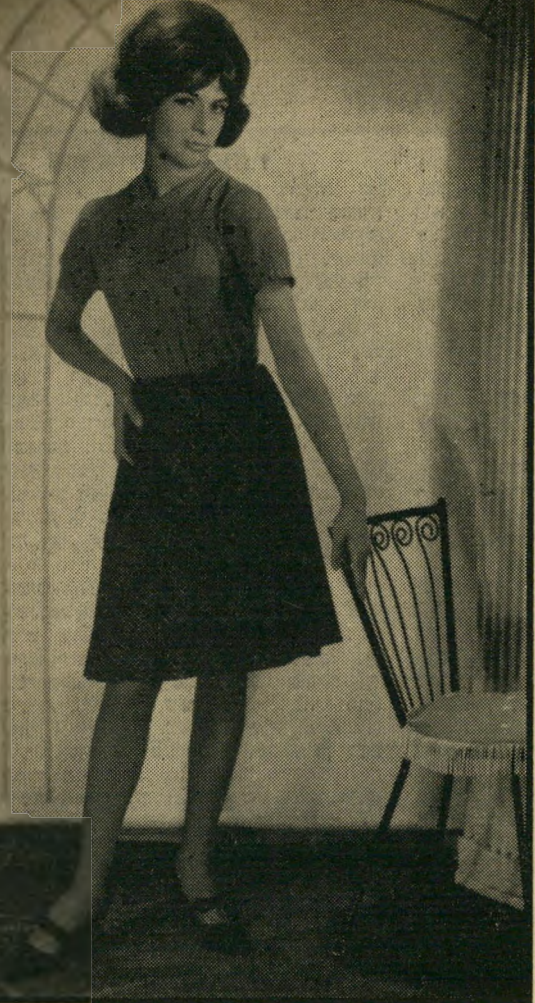
- ז'אן מארה: גבר נאה ומושך מאד, בהתחשב עם גילו.
- ז'אן-קלוד בריאלי: שחקן כצ'יין, אבל מאד מגעיל.
- רובר הירש: מוכשר מאד בתור שחקן. אבל רק בתור שחקן.

מהטיילת לפאריס

איך הגיע שמעון עמאר לעיסוקיו הרבי-צדדיים? הוא התחיל בזה מזמן. עוד בתל-אביב. לפני חמש שנים. „הייתי מכתובב בשטרין, במקום מסוים על שפתי-הים, וכולם שהיו באים לשם. אהבו אותי, כי הייתי יפה. „אבל יצא לי שם טוב. הגעתי למחירים של 50—100 ל"י, והיו לי ידידים חשובים ועשירים. הייתי גם מסתובב עליד

סימונה
 — כי אני יפה? —

עם הוריו, מרגיש, למרבה הפלא, מרוצה בתכלית. „אני יפה, אני סימפאטי וגם די עשיר. וכל מיני אנשים אוהבים אותי.“
 בפאריס יש לו גם קשרים-שליקבע, מחוץ לעיסוקים שלו עם אורחי-המלון. „יש לי פה דוקטור שיש לו חברת תעופה של מטוסים קטנים. הוא שולח לי חליפות מכל מקום בעולם, וגם כספים בשפע הוא שולח לי. למשל, השבוע הוא שלח לי במכתב רשום כ-1000 לירות. „יש לי גם קשרים בארצות אחרות. למשל הייתי ברומא, לא הכרתי אף אחד. חיפשתי קשרים. ישבתי בחיא-יונסו, ראיתי עובר שם השחקן האיטלקי מהסרט פורטונה. סארו הורזי. ניגשתי אליו, שאלתי אותו אם זה הוא ששיחק בסרט.

„גו, וככה אפשר להכיר כל מיני אנשים.“

אחרי-כן — ניויורק

בפאריס יש לו המון קשרים חברתיים. בבתי-קפה מפורסמים כמו קפה דה פלור מגופפים לו בחורים רבים לשלום, כשהוא נכנס. „יש לי הרבה חברים“, הוא אומר. „וגם כאן קוראים לי סימונה. לכן אני לפעמים, בשביל לצחוק, לובש בגדים של בחורה, עם פיאה והכל. „מה אני יכול לעשות? ככה אני חי ויש לי קשרים בחברה. זו השיטה שלי. כל אחד בדרך שלו. „התוכניות שלי לעתיד? לנסוע לניו-יורק.“
 שם, הוא מכריז בגאחה, ילמד מינהל-עסקים.

שמעון
 „אוהבים אותי“

אך דבר אחד כבר התברר: כיצד פועלת משטרת-ישראל בשנת 1967.

דרכי-חיים

מתנת חג

כאיש מסורתי, נהג חי ששון לערוך כל שנה את ביעור-החמץ. אך השנה היה מודאג: הוא היה חלש מאד, בגלל מחלת האסטמה שלו, ועבודתו קשתה עליו. ובפרט שהוא נאלץ לעבוד הרבה בי-חנות בחודש שקדם לחג, כדי שיוכל למ-רות המיתון, לערוך פסח כהילכתו, לכל תשעת בני-משפחתו.
 רק בהתקרב חגי-הפסח, הצליח להרוויח כמה עשרות לירות, בהן קנה את צרכי-החג. נותר לו רק ביעור-החמץ. ואז נתקף בצורה חמורה במחלתו. חי ששון לא ידע כיצד ימלא את המיצועה. לכן שלח, בבוקר שלפני החג, את בנו אל ה-חנות, כדי שיתחיל בהכנות לביעור-החמץ. אך הבן חזר כעבור שעה קלה, כולו אחוז בעתה: החנות ניפרצה, והפורצים ניקו אותה מכל הסחורות שהיו בה. הם לקחו איתם הכל. גם את דאגתו של ששון לביעור-החמץ.

סר בדיווח המשטרה. תשובת הקצין הגבוה: „לא נמצא שום מכתב התאבדות ליד ה-גופה“
 השתרה תדהמה כללית. הקצין הסביר שזו היתה פשוט פליטת-קולמוס. אך הוא לא הסביר כיצד אותה פליטת-קולמוס הופי-עה גם בתמצית התיק וגם ברשימת-הפריטים בו"ח העברת-חומר.
 ואז נודע גם כיצד הופיעה פתאום גירסת-ההתאבדות, בניגוד לחוות-דעתו של הרופא, ומבלי שיימצא לכך, לעית-עתה, ביסוס מעשי ומשכנע:
 את המיסמך על מציאת-הגופה כתב סמל-ראשון, אשר הודה כי לא ראה כלל את ה-גופה ואת הבור. הוא חיבר את המיסמך על-פי הוראות מפקדו. „המפקד אמר לי לכתוב וכתבתי“, הודה במשפט. ועל סמך מה שהכתיב לו — המלצתי לגנוז את התיק בשל התאבדות.
 המפקד הוסיף למיסמך את המילה „מס-כים“ — וחתם.
 ואז הודיעו להורים שבנם הרג את עצמו — ואת התיק גזרו.
 עדיין לא ברור אם תתחדש החקירה, ו-עדיין לא ברור מה יהיו המסקנות לגבי מותו של הסטודנט הצעיר והמוכשר.

פליטת הקולמוס. תיק שנסגר נמצאו דברים מדהימים:
 ● המשטרה סיפרה על קופסת הגינוזק הריקה שהיתה בשדה, ליד הגופה. אך הס-תבר שמבדיקה הפתולוגית נודע בבירור כי זאב נחושתן לא בלע כל חומר מרעיל. בגופה לא נמצאו גם כל סימני לינדול.
 ● השוטרים הזכירו שנחושתן נכשל ב-בחינות, אך לא אמרו שהוא חזר ונבחן ב-מועד שני, ועבר אותן בהצטיינות. בכך הוא נימנה בין 160 התלמידים לכלכלה, מתוך 500, שעלו מהשנה הראשונה אל השנייה.
 ● הגם שרופא בית-שמש, ד"ר וסרמן, כתב במפורש בו"ח הפטירה ש„סיבת ה-מות לא ידועה“ — השתמשה המשטרה ב-התכתבויות הוכיחו במזונח „התאבד“.
 ● המשטרה הביאה גירסה נוספת לשי-טת ההתאבדות: שנחושתן ניסה להבעיר אש — לחנוק את עצמו בעשן. אך במקום לא נמצאו כל סימני חריכה.
 ● אך המדהים מכל נתגלה בתשובה ה-אחרונה של המשפט, ששם התבררו תהליכי החקירה המעניינים: ראש לישכת-החקירות בנפת ירושלים, הופיע לפני השופט החוקר, מאיר מדיין. הוא התבקש להציג את מכתב-ההתאבדות שהיה ליד הגופה, אודותיו נמ-

טייל. בעיקר בטרמפים. תכמד היינו חוש-בים“ סיפרה ציפורה אמו, „שהוא נמצא אצל קרובים.“
 הוא היה תמיד חוזר מרוצה מסיווליו. אך הפעם לא חזר.
 ההורים האבלים, שהיו משוכנעים לגמרי כי בנם לא התאבד, פתחו בחקירה משלהם. לתדהמתם נודע להם שבנם נמצא כבר כשמיני עשר שעות-ידי יקר במיוחד. הברר נראה להם כאישור נוסף לחשדותיהם. הם פנו למשטרה, בדרישה לחפש את החקירה. הסבירו להם שזוהי התאבדות, וזוהי את דבר השעון לא ידעו לתרץ. „לא חיפשו אותי“, אמרו השוטרים, „אולי בתל-אביב חיפשתי.“
 אחרי המשטרה התעקשה, החליטו ה-הורים לאלץ אותה לחקור את מה שנראה להם כרצח. „למה לכם לקחת עור-דיין?“ שאל אותם הפקיד טונה. „זה סתם יעלה לכם הרבה כסף, הרי הכל גלוי וברור!“
 אבל ההורים לקחו את דוב שילנסקי כ-עור-דיינים. ואו, בעזרת סעיף 19 הקובע שבמיקרה מוחת-בלתי-טבעי מותר ל„אדם מעוניין“ לדרוש חקירה, אילצו את המשט-רה (שהיא עצמה סירבה לערוך חקירה) — לפתוח את תיקיה.